

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-196/07)

(2007/C 155/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Di Bucci i E. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że niewycofując bezzwłocznie określonych warunków nałożonych decyzją Narodowego Komitetu Energetycznego (CNE) (warunki 1 — 6, 8 i 17), które zostały uznane za niezgodne z prawem wspólnotowym na mocy art. 1 decyzji Komisji z dnia 26 września 2006 r. (sprawa nr COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — C(2006)4279 wersja ostateczna) oraz niewycofując do dnia 19 stycznia 2007 r. określonych warunków nałożonych decyzją Ministra (zmienione warunki 1, 10, 11 i 15) uznanych za niezgodne z prawem wspólnotowym na mocy art. 1 decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. (sprawa nr COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — C(2006)7039 wersja ostateczna), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 obydwu decyzji;
- Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Władze hiszpańskie nie wycofały określonych warunków nałożonych decyzją CNE (warunki 1 — 6, 8 i 17), które zostały uznane za niezgodne z prawem wspólnotowym na mocy art. 1 decyzji Komisji z dnia 26 września 2006 r. oraz nie wycofały zmienionych warunków nałożonych decyzją Ministra (zmienione warunki 1, 10, 11 i 15) uznanych za niezgodne z prawem wspólnotowym na mocy art. 1 decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r.

Pierwsza decyzja zobowiązywała Królestwo Hiszpanii do wycofania powyższych warunków „bezzwłocznie”. Po upływie terminu wyznaczonego przez Komisję na zastosowanie się do uzasadnionej opinii minęło ponad sześć miesięcy od doręczenia pierwszej decyzji, zatem oczywiste jest, że Królestwo Hiszpanii nie wykonało „bezzwłocznie” zobowiązania nałożonego na nie w art. 2.

Królestwo Hiszpanii nie wycofało warunków uznanych w drugiej decyzji Komisji za niezgodne z prawem wspólnotowym mimo upływu terminu na zastosowanie się do tej decyzji, określonego na dzień 19 stycznia 2007 r.

W konsekwencji Królestwo Hiszpanii nie wykonało art. 2 pierwszej decyzji Komisji oraz art. 2 drugiej decyzji.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 stycznia 2007 r. w sprawie T-231/04, Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 16 kwietnia 2007 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-203/07 P)

(2007/C 155/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos i St. Trekli)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania;
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w zaskarżonej części;
- uwzględnienie żądań zawartych w skardze;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Grecka twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich niewłaściwie zinterpretował art. 12, 13 i 15 wstępnego uzgodnienia w sprawie porozumienia i art. 14 uzgodnienia w sprawie dodatkowego porozumienia, a także zasady dobrej wiary i ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ orzekł, iż obowiązki państw członkowskich związane z projektami Abudża I i Abudża II określane są poprzez zachowanie się każdego z państw członkowskich, a nie, że mają one czysto umowny charakter i ustalane są na podstawie postanowień dwóch wymienionych wyżej uzgodnień. Tymczasem właściwa interpretacja tych postanowień umownych prowadzi do wniosku, że w odniesieniu do Republiki Greckiej nie powstały żadne obowiązki o charakterze pieniężnym, jako że uzgodnienie w sprawie dodatkowego porozumienia zostało przez nią podpisane, lecz nie było ratyfikowane, w związku z czym nie doszło do zatwierdzenia przez nią tego dokumentu. W konsekwencji nie wystąpiły wszystkie przesłanki, od spełnienia których uzależnione jest powstanie obowiązków o charakterze pieniężnym.

Republika Grecka podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich niewłaściwie zinterpretował postanowienie art. 15 wstępnego uzgodnienia w sprawie porozumienia, stwierdzając, iż przed podpisaniem uzgodnienia w sprawie dodatkowego porozumienia partnerzy zawarli w dniu 24 lutego 1997 r. w sposób dorozumiany porozumienie o realizacji projektu i że, w związku z tym, wymieniony wyżej art. 15 ust. 1 został w rzeczywistości uchylony lub zmieniony.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-211/07)

(2007/C 155/21)

Język postępowania: angielski

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Landessozialgericht w dniu 20 kwietnia 2007 r. — Petra von Chamier-Glisczinki przeciwko Deutsche Angestellten-Krankenkasse

(Sprawa C-208/07)

(2007/C 155/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: N. Yerrell, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że utrzymując w mocy art. 5.2 i 5.3 Motor Insurance Agreement z dnia 31 maja 2004 r., a w szczególności przez i) wykluczenie wypłaty odszkodowania posiadaczom pojazdów w sytuacji gdy wszystkie pojazdy są nieubezpieczone oraz ii) ograniczając uprawnienie do wypłaty odszkodowania w stosunku do osób w nieubezpieczonym pojeździe, który nie spowodował szkody Republika Irlandii uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych, a w szczególności art. 1 ust. 4 akapit trzeci teże oraz

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 5.3 Motor Insurance Agreement zawartego między ministrem transportu i Motor Insurers' Bureau of Ireland w dniu 31 maja 2004 r. („Agreement”) przewiduje wykluczenie wypłaty odszkodowania wszystkim kierowcom nieubezpieczonych pojazdów, niezależnie czy spowodowali wypadek czy nie, czym wykracza poza dozwolony zakres wykluczeń ustanowiony w art. 1 ust. 4 akapit trzeci dyrektywy.

Jeżeli chodzi o sytuację pasażerów podróżujących w nieubezpieczonych pojazdach, art. 5.2 Agreement przewiduje generalne wykluczenie wypłaty odszkodowania we wszystkich przypadkach, w których osoba, która doznała uszkodzenia ciała „wiedziała lub powinna była wiedzieć o braku ważnej polisy”. **Wszyscy** pasażerowie w nieubezpieczonych samochodach są zatem traktowani identycznie, niezależnie od tego czy podróżowali w pojeździe, który spowodował szkodę czy nie. Pozostaje

Sąd krajowy

Bayerisches Landessozialgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Petra von Chamier-Glisczinki

Strona pozwana: Deutsche Angestellten-Krankenkasse

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 lit. a), ewentualnie w związku z ust. 2, rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ należy interpretować na podstawie art. 18 WE i art. 39 i 49 WE w związku z art. 10 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 ⁽²⁾ w ten sposób, że pracownik lub osoba prowadząca działalność gospodarczą względnie członek rodziny nie otrzymuje świadczeń pieniężnych ani rzeczowych realizowanych przez instytucję miejsca zamieszkania na rachunek instytucji właściwej, jeżeli zgodnie z przepisami obowiązującymi instytucję miejsca zamieszkania dla osób u niej ubezpieczonych nie są przewidziane świadczenia rzeczowe, a jedynie świadczenia pieniężne?
- 2) Jeżeli roszczenie takie przysługuje, czy na podstawie art. 18 WE lub art. 39 i 49 WE przysługuje roszczenie o przejęcie kosztów — po uprzednim zezwoleniu — stacjonarnego pobytu w domu opieki w innym państwie członkowskim wobec instytucji właściwej w wysokości świadczeń, które należą się we właściwym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, str. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 257, str. 2.